

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 17. prosinca 2019.

Analiza odluke

Hernadi protiv Hrvatske br. zahtjeva 29998/15 **odluka o nedopuštenosti zahtjeva**

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud), u vijeću od 7 sudaca, donio je 3. rujna 2019. odluku o nedopuštenosti zahtjeva Zsolta Tamasa Hernadija zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava prije podnošenja zahtjeva Europskom sudu.

Podnositelj zahtjeva je pred Europskim sudom isticao povredu prava na slobodu kretanja iz članka 2. Protokola broj 4 uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Protokol br. 4) zbog europskog uhidbenog naloga koji su protiv njega izdala nadležna pravosudna tijela Republike Hrvatske. U zahtjevu je naveo kako je njegova sloboda kretanja, uključujući i napuštanje vlastite zemlje Mađarske, ograničeno zbog bojazni da će biti uhićen i predan Republici Hrvatskoj. Također je isticao kako je europski uhidbeni nalog koji je protiv njega izdan bio donesen protupravno i potpuno arbitrarno.

Protiv podnositelja zahtjeva u Republici Hrvatskoj se vodi kazneni postupak zbog kaznenog djela davanja mita. Nakon što je Republika Hrvatska pristupila Europskoj uniji, Ured za suzbijanje korupcije i organiziranog kriminaliteta te kasnije, nakon potvrđivanja optužnice, Županijski sud u Zagrebu, izdali su protiv podnositelja zahtjeva europski uhidbeni nalog kojim se traži njegova predaja radi vođenja kaznenog postupka u Republici Hrvatskoj.

U ovom je predmetu Europski sud prvo ponovio da Konvencija zahtijeva da se prigovori koji se podnose tom sudu prvo trebaju podnijeti odgovarajućim nacionalnim sudovima i tako im dati priliku za ispravljanje situacije. Međutim, nije dovoljno da podnositelj zahtjeva samo iznese svoj predmet pred nadležni domaći sud, već je potrebno stvarno iznijeti prigovor (izričito ili u biti) na način koji ne ostavlja sumnju da je prigovor, koji je kasnije podnesen Europskom sudu, stvarno istaknut na domaćoj razini. Pozivajući se na svoje ranije odluke u predmetima [*Habulinec i Filipović protiv Hrvatske*](#) i [*Gazibarić protiv Hrvatske*](#), u kojima je već napomenuto da je Konvencija izravno primjenjiva u Hrvatskoj i čini dio hrvatskog pravnog sustava te da je po pravnoj snazi iznad zakona, Europski sud je naveo da se ustavna tužba smatra učinkovitim pravnim sredstvom i za prigovore vezane uz ograničenje slobode kretanja na temelju članka 2. Protokola br. 4. Pri tome je Europski sud uzeo u obzir i činjenicu da je Ustavni sud Republike Hrvatske u brojnim predmetima ispitivao osnovanost prigovora vezanih uz izvršavanje europskih uhidbenih naloga podnesenih hrvatskim nadležnim tijelima.

Slijedom navedenog Europski sud je zaključio da je podnositelj zahtjeva, prije obraćanja Europskom sudu trebao svoj prigovor o ograničenju slobode kretanja i nemogućnosti slobodnog putovanja izvan Mađarske, na temelju članka 2. Protokola br. 4 pravilno istaknuti u ustavnoj tužbi. Naime, u dvjema ustavnim tužbama koje je podnio, podnositelj zahtjeva osporavao je samo odluke domaćih tijela o istražnom zatvoru. Međutim, niti u jednoj ustavnoj tužbi se nije pozvao na povredu prava na slobodu kretanja koju je isticao pred Europskim sudom, niti iznio nikakve konkretne tvrdnje o povredi slobode kretanja u vezi s nemogućnošću slobodnog putovanja iz Mađarske. Europski sud je posebno istaknuo da podnositelj zahtjeva niti u jednoj ustavnoj tužbi nije tvrdio da zbog posljedica koje je europski uhiđbeni nalog imao na njegovu prekograničnu slobodu kretanja, taj nalog nije smio biti na snazi tijekom duljeg razdoblja. Pozivajući se na svoje ranije odluke, između ostalog, odluku [*Laurus Invest Hungary KFT i drugi protiv Mađarske*](#), Europski sud je naveo kako bi, da je podnositelj zahtjeva takav prigovor istaknuo pred domaćim sudovima, ispitivanje njegove osnovanosti uključivalo primjenu i tumačenje prava Europske unije koje je sastavni dio domaćeg prava Republike Hrvatske i prema kojem su hrvatske vlasti dužne pružiti učinkovitu sudsku zaštitu podnositelju zahtjeva.

Slijedom navedenog Europski sud je zaključio da podnositelj zahtjeva nije pravilo iscrpio domaća pravna sredstva te je odbacio njegov zahtjev kao nedopušten.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2019. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskom sudom za ljudska prava